

ŽIVLJENJE V ČASU KORONE

Avtor prispevka: Tim Šinko

Mentorica: Lea Vrhovnik, prof. slov in dipl. soc.

Dijaški dom Lizike Jančar Maribor

Z obdobjem pandemije smo se bili vsi prisiljeni soočiti. Dejstvo je, da nas je virus presenetil in nas dobil nepripravljene. Veliko ljudi se je znašlo v stiski. Sinovi so postali ločeni od očetov, vnukinje od babic. Pravijo, da ima nasmeh čudežno moč, da celi rane, še bolj kot čas. No, vzal nam je tudi tega. Virus nas je zaprl med štiri stene. V javnosti smo nosili maske, ki so zakrile vsakršno čustvo. Zacelejene rane so se znova odprle, nastale so številne nove. Kovid nas je pripeljal do roba. Mnogo ljudi se ni imelo več kam zateči po pomoč. To je pustilo posledice. Nasilje, alkoholizem, odvisnosti, depresije – vse se je, v času karantene, še bolj izrazilo. Ampak ljudje smo se na to navadili. Skupna druženja smo preselili na splet, ljubeznive besede smo si izmenjevali preko spletnih klepetalnic in dokazali, da smo dovolj močni, da lahko skupaj premagamo na videz še tako nepremagljivega nasprotnika. Povezali smo se, zaživelimo drugače. Vsej situaciji ni in ni bilo videti konca. Vali pandemije so nenehno udarjali po nas in ukrepi so bili zmeraj hujši. Vendar sonce lahko posije šele takrat, ko se nevihta poleže. To je bila misel, ki me je gnala naprej. Bil sem eden izmed srečnežev, saj sem bil obdan z ljudmi, na katere sem se lahko zanesel 24 ur na dan. Vedno, ko pogledam nazaj, pomislim – hej, pa saj ni bilo tako grozno. Izolacija nas je povezala kot družino, saj so bili družinski člani edini, s katerimi sem se v najhujših časih lahko pogovarjal. Seveda nas je bilo strah, saj je bila prihodnost negotova, a nam je uspelo. Pred nami je pomlad. Življenje se vrača v ustaljene tirnice. Sedaj je vse na nas. Bomo znali izkoristiti priložnost, ki smo jo spet dobili, ali se s preteklostjo ne bomo mogli sprijazniti ...?